

Ralph Erskine

Jesaja 8 vs 18 - Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van den HEERE der heirscharen, Die op den berg Sion woont.

Vergelijken wij deze tekst met de onderwerpen waarover ik onlangs heb gepredikt, dan zien wij, dat er vierderlei oordeel wordt geveld over Christus, de heerlijke Verlosser van een uitverkorene wereld.

1. Het oordeel van de Vader over Hem: "Ik heb Hem gegeven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen."
2. Het oordeel van de Geest, Die van Hem getuigt, volgens de woorden van Christus: "Die zal van Mij getuigen."
3. Zijn Eigen oordeel over Zichzelf: "Ik en de Vader zijn Één."
4. Het oordeel van de wereld over Hem en Zijn volgelingen: "Ziet Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël." – In het eerste beveelt de Vader Hem ons aan door Zijn goedkeuring: "Ik zal U geven tot een Verbond des volks." In het tweede beveelt de Geest Hem ons aan door Zijn getuigenis: "Die zal van Mij getuigen." In het derde beveelt hij Zichzelf ons aan in Zijn bekendmaking: "Ik en de Vader zijn Één." Maar in het vierde misprijst de wereld hem en zij behandelt hem met verfoeiing: "Ziet Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël." Ziet, hoe de Gift van de Vader wordt veracht, hoewel Hij Hem tot een Verbond van het volk gaf! Ziet, hoe het getuigenis van de Geest wordt verworpen, als Hij van Christus getuigt! Ziet, hoe Zijn Eigen bekendmaking wordt veronachtzaamd, waarin Hij afkondigt, dat Hij en de Vader Één zijn! Ziet hoe onwaardig deze Heerlijke over het algemeen wordt onthaald door hen die Hem horen, namelijk met Hem en al Zijn kinderen op ongehoorde wijze met smaad en verachting te overladen.

Men mocht wel denken, dat Christus en Zijn kinderen door de lieden van de wereld beter zouden worden onthaald, in aanmerking genomen, dat Hij van de Vader is gegeven tot een Verbond van het volk, maar de meeste mensen zijn zulke vreemdelingen van hun waarachtig belang, zulke afvalligen en vijanden van Christus, dat Zijn beste vrienden de heftigste tegenstand zullen ontmoeten, wanneer zij het krachtigst voor Hem getuigen. Dat Hij, Die van de Vader tot een Verbond van het volk is gegeven, echter steeds sommige vrienden onder de mensen zal vinden, die voor Hem getuigen, blijkt uit dat woord: "Die zal van Mij getuigen; en gij zult ook getuigen." Zij zullen voorzeker geen reden hebben zich te schamen over hun getuigenis van Hem, aangezien Hij zo'n heerlijk persoon is, dat Hij en Zijn Vader één in wezen zijn. Welke behandeling zijn van Hem getuigende vrienden nochtans hebben te wachten, zelfs in Israël, wordt in deze tekst verklaard door hun heerlijke Leidsman: "Ziet Ik en de kinderen die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en wonderen in Israël."

Opdat u niet mag denken, dat wij de bedoeling van de woorden verkeerd verstaan, en men ons zou kunnen vragen: "Van wie spreekt de profeet hier, van zichzelf of van een ander?" Antwoorden wij: Hij spreekt zowel van Zichzelf, als van een ander. Dat hij van zichzelf spreekt blijkt duidelijk uit het verband, dat u op uw gemak kunt nazien; en dat hij ook van een ander spreekt blijkt uit Hebr. 2:13, waar deze tekst wordt aangehaald en op Christus toegepast: "Ziet daar, Ik en de kinderen die Mij God gegeven heeft." Zodat hier de profeet het voorbeeld en Christus het Tegenbeeld is. Daarom is het duidelijk, dat ik in het behandelen van dit onderwerp van de betekenis niet zal afwijken, wanneer ik het, of op Christus, of op Zijn dienaars en vrienden toepas. Ik zal het beschouwen, of als de taal van de Profeet, het voorbeeld, die over zichzelf spreekt en over zijn kinderen, die door middel van hem bekeerd zijn; en zo kan het worden toegepast op alle getrouwe gezanten van Christus, en degenen die door middel van hen bekeerd zijn; of als de taal van Christus, het Tegenbeeld, sprekende van Zichzelf en van al Zijn vrienden en volgelingen, die, naar Zijn wil, gebaard en wedergeboren zijn door het Woord der waarheid: "Ziet Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël."

Het doel van dit en verscheidene volgende hoofdstukken is, aan te tonen wat een grote verwoesting binnenkort, wegens hun zonden, over het koninkrijk van Israël zou worden gebracht door de koning van Assyrië. In deze tijd van gedreigde en voor de deur staande ellende vertroost de Profeet Gods volk (vers 11) met de zelfde vertroosting waarmee God hem vertroost had: "Want also heeft de Heere tot mij gezegd met een sterke hand, en Hij onderwees mij van niet te wandelen op de weg dezès volks." Hier kunnen wij aanmerken: 1e Dat er een neiging in de mensen is om te wandelen in de weg van het volk waaronder zij leven, al is het geen goede weg; de beste van de mensen zijn daartoe geneigd. 2e God zal hen, die Hij liefheeft en de Zijnen zijn, bekwamen tegen de stroom van de gewone verdorvenheid in te zwemmen, al worden zij daarom zonderling genoemd. In deze tijden van benauwdheid waarschuwt de Heere Zijn volk ook door de profeet tegen alle zondige vrees: (vers 12) "Gijlieden zult niet zeggen; Een verbintenis, van alles daar dit volk van zegt: Het is een verbintenis; en vreest gijlieden hun vrees niet, en verschrikt niet." Verbindt u niet met hen en wees niet bevreesd voor hun verbintenis. Wanneer de vijanden van de Kerk zondige verbintenissen op touw zetten moeten de vrienden van de Kerk waken tegen zondige vrees voor deze verbintenissen. Wij behoren in zware tijden voornamelijk te waken tegen zulke vrees, die ons verkeerde wegen zouden doen inslaan tot onze veiligheid, of van zondige wapenen zouden doen gebruik maken om het kruis te ontvlieden. Dan raadt hij hun een godsdienstige en Goddelijke vrees aan: (vers 13) "De Heere der heirscharen, Die zult gijlieden heiligen, en Hij zij uw vrees; en Hij zij uw verschrikking." De gelovige vrees van God is een bijzonder bewaarmiddel tegen de angst en de vrees voor mensen. Zij, die waarlijk God vrees, behoeven geen kwaad te vrees, want die zal Hij tot een heiligdom zijn, maar anderen zal Hij tot een Steen des aanstoots wezen, waarover zij zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden (vers 14, 15). Zij die hulp ontvangen, om de vrees van God te bewaren en voor mensenvrees bewaard te worden, zullen ervaren dat God hun hoog vertrek is. Maar de goddelozen en al hun bondgenoten zullen, al is het dat zij de handen ineenslaan, niet ongestraft blijven, maar struikelen, en verstrikt, en gevangen worden. Verder, (vers 16) stelt hij het onuitsprekelijk voorrecht van Gods volk voor, dat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd: de Schrift als een getuigenis, om ons geloof te besturen, en een wet, om er onze praktijk naar te regelen. Het is Gods afkondiging, met het zegel van de hemel verzegeld; het is dat goede pand, dat toevertrouwd is aan hen, die discipelen zijn. Daarna onderwijst ons de profeet (vers 17) uit eigen praktijk, welk goed gebruik wij van dit voorrecht moeten maken, en wat zijn vast besluit was. Hij omhelsde de wet en het getuigenis en werd er door vertroost temidden van alles wat hem ontmoedigde. De profeet volgt hier de raad op, vers 12, die God had gegeven: (vers 17)

"Daarom zal ik de Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt, voor de huize Jakobs, en ik zal Hem verwachten." God keek Zijn volk dreigend aan, en de profeet verbeidde en verwachtte Hem. Wanneer God Zijn aangezicht verbergt en dreigt met zijn oordelen te zullen komen, ook dan moet Zijn volk hem opwachten en Zijn wederkomst verwachten in een weg van goedertierenheid. Zij die in geloof en biddende de Heere verbeiden mogen Hem met hoop en blijdschap verwachten.

Dat de profeet deze weg volgde, oordeelde men zeer onvoorzichtig en belachelijk. Hij en zijn leerlingen, onder wie de wet en het getuigenis verzegeld waren, werden daarom beschimpt en bespot, veracht en gesmaad: "Ziet, ik en de kinderen, die mij de Heere gegeven heeft zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël." U kunt, om de woorden kort te verdelen, daarin de zes volgende dingen opmerken.

1. Het teken van verwondering of weeklacht: "ziet." De profeet drukt zijn verwondering uit, dat de Godzaligheid zo vreemd geacht wordt; of, hij klaagt over de zonde van die tijd, dat godsvrucht en godsdienst zo ongewoon onder hen waren.
 2. De partij die hier bespot en veracht wordt, en waarover men zich zo verwondert: "Ik en de kinderen, die mij de Heere gegeven heeft", de profeet en zijn leerlingen; leraars en die door hun dienst bekeerd zijn; Christus en Zijn vrienden.
 3. Let op het merk van smaad en bespotting waarmee zij bestempeld worden: "zij zijn tekenen en wonderen"; zij worden beschouwd als wangedrochten en monsters, zij zijn voorwerpen van bespotting en belaching.
 4. Zij die schuldig zijn aan deze hooggaande verachting: en dit is de bijzondere overweging waarom hun spreken de stof is van verwondering en klacht: "het is in Israël." Was het in Egypte geschiedt of onder de heidenen, dan zou het niet zo vreemd geweest zijn; maar dat zij tot tekenen en wonderen waren in Israël, dat zij met verachting werden behandeld door een volk, dat de ware godsdienst beleed, dat maakte het des te vreemder.
 5. De oorsprong van deze bedeling: het is van de Heere der heirscharen. God had het in Zijn voorzienigheid zo beschikt: Zijn heersende vrijmachtige hand was, ter beproeving van Zijn volk, in die dingen, waarin de mensen een zondige hand hadden.
 6. De grond van vertroosting, die Gods kinderen hebben onder al deze en dergelijke ontmoedigen; welke ligt opgesloten in de namen, die Hem hier worden gegeven.
- (1) Hij is de Heere der heirscharen, Die alle heirscharen van de hemel en van de aarde tot Zijn beschikking heeft, zodat de smaders en verachters van Zijn volk hun geen kwaad kunnen doen; ja, geen haar van hun hoofd kunnen aanraken, zolang Hij hun daartoe geen vrijheid en verlof geeft.
- (2) Hij woont op de berg Sion. Daar waren de tekenen van Zijn tegenwoordigheid en de ark, die een type van Christus was. Zijn wonen op de berg Sion beduidt niet alleen Zijn tegenwoordigheid bij Zijn volk, maar ook, dat Hij op een troon van genade en barmhartigheid woont, als een God, Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was. Hij woont op de berg Sion, daar Hij zich aan Zijn volk openbaart, altijd bereid om hun gebeden te horen en naar hun klachten te luisteren; bereid om hun begeerten in te willigen, hun kruisen te heiligen, en hen in hun lijden en in de smaad, die zij om Zijn Naam hebben te verduren, te ondersteunen. Hoewel Hij voor het tegenwoordige Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en de tijd van verberging ook een tijd van smaad voor hen is, waarin zij verachting en schande ondergaan, nochtans woont hij op de berg Sion, zodat zij weten waar Hij te vinden is en zij Hem weer zullen zien.

In plaats van vele opmerkingen uit de woorden aan te voeren, zal ik mij voornamelijk bij deze ene bepalen:

Dat gelijk het altijd zo geweest is, het nog het deel van Christus en Zijn vrienden is, hetzij het leraars of het volk zijn, die Zijn beeld dragen, als monsters te worden aangemerkt; gehaat, veracht, gesmaad, en over wie men zich verwondert. Of, kort gezegd, Christus en Zijn volk zijn de wonderen van de wereld. "Ziet, Ik en de kinderen, die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël."

In de behandeling van dit voorstel, zal ik, met de bijstand van de Heere, de volgende dingen verhandelen.

- I. Enige opmerkingen maken ter verdere verklaring van de tekst.
- II. Enige Schriftuurplaatsen bijbrengen tot bevestiging van de leer.
- III. Sommige van die smetten onderzoeken, welke op Christus en Zijn volgelingen plegen geworpen te worden.
- IV. De redenen van het leerstuk aanwijzen, vanwaar het komt, dat zij zo als monsters worden beschouwd tot tekenen en wonderen in Israël zijn.
- V. Enige gevolgtrekkingen afleiden tot toepassing van het gehele onderwerp.

I. Wij zouden eerst enige opmerkingen maken tot de verdere verklaring van de tekst. De zes volgende opmerkingen liggen er duidelijk in opgesloten.

1. "Dat bekeerde mensen de kinderen van Christus zijn, en de kinderen van die leraars, die het middel tot hun bekering geweest zijn." Zij zijn de kinderen van Christus als de enige Bewerker van hun wedergeboorte en aanneming tot kinderen: "Ziet daar, Ik en de kinderen, die Mij God gegeven heeft' (Hebr. 2:13). Zij zijn de kinderen van de leraars, die het middel zijn geweest tot hun wedergeboorte. "Mijn kinderkens", zegt de apostel, "die ik wederom arbeide te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgje" (Gal. 4:19). "In Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld" (1 Kor. 4:15). "Ik heb ulieden voorbereid, om u als een reine maagd, een man voor te stellen, namelijk Christus." Christus is de eeuwige Vader van alle gelovigen; gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, zo zal Hij Zich over hen ontfermen, want naar Zijn wil heeft Hij hen gebaard door het Woord der waarheid. Leraars zijn de vaders van allen aan wie de Heere hun bediening zegent, als het middel tot hun wedergeboorte. Niet zodra baart de Kerk, de vrouw van wie in Openb. 12 wordt gesproken, aan God enige kinderen, of de draak staat gereed, om ze zodra zij geboren zijn te verslinden. "Ziet Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt, zijn tot tekenen en tot wonderen."

2. "Dat het de kracht Gods is, welke hen, die door het Woord Gods zijn bekeerd en wedergeboren, bekeert en wederbaart:" "Wie is dan Paulus, en wie is Apollos, anders dan dienaars, door welke u geloofd hebt, en dat gelijk de Heere aan een ieder gegeven heeft? (1 Kor. 3:5, 6.) Leraars moeten zulken, die door hun dienst bekeerd zijn, beschouwen als de kinderen, die God hun gegeven heeft. Tot welk goed ook zij voor anderen dienstbaar geweest zijn, het is alleen aan de vrije genade van God te danken; had God ze niet gegeven, zij zouden nooit in staat geweest zijn hun enig zaligmakend goed te doen. Christus beschouwt de gelovigen als Zijn kinderen, welke de Vader Hem heeft gegeven: "Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen, die Gij mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven, en zij hebben Uw Woord bewaard" (Joh. 17:6). Zij waren Uw door verkiezing van eeuwigheid en Gij hebt hen Mij gegeven, om te worden verlost door Mijn bloed en wedergeboren door Mijn Geest. Dit werk van de wedergeboorte geschiedt voornamelijk door de kracht van de Vader want: "Niemand", zegt Christus, "kan tot Mij komen tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke."

3. "Dat de beste, die ooit in de wereld was, daarin de slechtste behandeling ondervindt." Ik en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt, zijn tot tekenen en tot wonderen." Wij worden als monsters, en wangedrochten, en als voorwerpen om aan te gapen beschouwd. Wie? Wel Christus en Zijn kinderen; leraars en hun geestelijke kinderen: de opperste Herder en de schoonste van Zijn schapen: de onderherders en de bloem van hun kudde. Christus en Zijn vrienden, beide leraars en anderen, worden over het algemeen door de goddelozen gehaat en veracht.

4. "Dat zij die de godsdienst belijden en de ware God aanbidden nochtans Christus en Zijn volk kunnen verachten: Zij zijn tot tekenen en tot wonderen. Waar? Zelfs in Israël: niet alleen in Babel, maar zelfs "in Israël." Velen die de naam van Christenen dragen, zijn vijanden van Christus; zij belijden de godsdienst en toch zijn zij verachters van allen, die waarlijk godsdienstig zijn: "Die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn;" want zelfs in Israël worden verachters gevonden van de God van Israël en van het Israël Gods. Zelfs in de zichtbare kerk, worden verachters gevonden van de onzichtbare kerk en haar heerlijk Hoofd.

5. "Dat het niet buiten Gods voorzienigheid omgaat, dat de kinderen Gods veracht, gesmaad en met verwondering aangezien worden: Het is van de Heere der heirscharen, Die op de berg Sions woont." Zal er een kwaad in de stad zijn, dat de Heere niet doet?" Hij bestelt het kwaad van de verdrukking; Hij laat het kwaad van de zonde toe tot wijze doeleinden. Hij is niet de bewerker van de zonde, maar Hij heerst over de goddeloosheid van de mensen, en doet die ten goede medewerken tot verheerlijking van Zijn Naam en ten goede voor Zijn volk. De mensen hebben een goddeloze hand in alle tekenen van verachting, die zij over de vromen uitgieten; Maar God heeft een heilige hand in die te regelen tot beproeving van het geloof en de lijdzaamheid. Het is, temidden van alle ontmoediging van buiten, tot vertroosting van Zijn kinderen, dat het niet bulten de wijze voorzienigheid Gods om gaat, dat verachting over hen wordt uitgegoten. Het is van de Heere der heirscharen; Hij heeft Simeï geboden David te vloeken. Het is ook tot hun vertroosting, dat Hij de Heere der heirscharen is, Die door zo'n werktuig als Hij belijft te gebruiken Zijn wil uitvoert. en dat Hij die God is, Die op de berg Sion woont, Die krachtiglijk is bevonden een hulp in benauwdheden, en om vertroosting te geven in tijden van moedeloosheid. Hij is niet op een grote afstand, Hij woont op de berg Sion.

6. Dat het stof voor verwondering en klacht is voor al Gods kinderen, zowel leraars als volk, dat de kracht van de godsdienst en van ware godsvrucht zo zeldzaam, en in een zondige wereld aan zoveel verachting blootgesteld is, en dat in het bijzonder in Israël. En toch is het zo: Hoort des Heeren Woord, gij die voor Zijn Woord beeft; uw broeders, die u haten, die u verre afzonderen, om Mijns Naams wil, zeggen: Dat de Heere heerlijk worde; Maar Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden" (Jesaja 66:5). Daar zien wij, dat het niets nieuws is, dat de Godzaligen, zelfs in Israël, vervolgd worden om de Naam van Christus; door mensen die aanspraak maken op geweten, en een ijver voor de eer en de heerlijkheid Gods, en het goede en het welzijn van de Kerk; die hun haat en verachting voortzetten met een gedaante van godsvrucht. Christus getuigt dit, als Hij zegt: "Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja de ure komt, dat een iegelijk die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen" (Joh. 16:2). Deze opmerkingen acht ik genoegzaam tot nadere verklaring van de tekst. Wij zullen nu,

II. Enige schriftuurplaatsen bijbrengen tot bevestiging van de leer, namelijk: *dat gelijk het altijd zo geweest is, het nog het deel van Christus en Zijn vrienden is, hetzij het leraars of het volk zijn, die Zijn*

beeld dragen, als monsters te worden aangemerkt; gehaat, veracht, gesmaad, en over wie men zich verwondert.

U kunt hiervan beide in het Oude en het Nieuwe Testament voorbeelden vinden. Ziet hiervan in het Oude Testament een voorbeeld in David: (Psalm 71:7) "Ik ben velen als een wonder geweest; Maar Gij zijt mijn sterke Toevlucht." Een ander voorbeeld van de gelovigen in de Kerk onder het Oude Testament vinden wij vermeld (in Psalm 123:3,4): Wees ons genadig, o Heere, wees ons genadig, want wij zijn der verachting veel te zat. Onze ziel is veel te zat des spots der weelderigen, der verachting der hovaardigen." Een ander voorbeeld hebben wij in Josua en zijn vrienden: (Zach. 3:8) "Hoor nu toe Josua gij hogepriester, gij en uw vrienden, die voor uw aangezicht zitten; want zij zijn een wonderteken." Wenden wij ons tot het Nieuwe Testament dan zien wij een voorbeeld in de gelovige Hebreëen: (Hebr. 10:33) "Wij zijn door smaadheden en verdrukkingen een schouwspel geworden." Een ander voorbeeld hebben wij in al de eerste Christenen: (Hand. 28:22) "Want wat deze sekte aangaat, ons is bekend, dat ze overal tegengesproken wordt." Dan zien wij een voorbeeld in de bloem van de kudde, Christus Zelf, de overste Leidsman van de kudde: (Lukas 2:34) "Ziet, Deze wordt gezet tot een val en opstanding van velen in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden." "Christus is de Steen, Die verworpen zou worden" (Psalm 118:22). "Aanmerkt Deze, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen" (Hebr. 12:3).

"Ik zou hier de waarheid van de leer kunnen bewijzen door een gevolgtrekking uit bijzondere feiten, door aan te tonen hoe Christus en Zijn Vader, Zijn Geest en Zijn Woord, Zijn dienaars en Zijn volk, alsmede Zijn godsdienst, tot tekenen en wonderen geweest en gesmaad zijn.

1. Christus Zelf werd wedersproken en gesmaad. Zij weerspraken Zijn Persoon, als gering en verachtelijk: (Jesaja 53:2) "Hij had geen gedaante noch heerlijkheid." Zij weerspraken Zijn prediken als vals, partijzuchtig, onzinnig en verleidend: (Joh. 7:12; Lukas 22:2 en 16:14). Zij smaadden en spraken kwaad van de wonderen die Hij deed, zeggende dat Hij die deed in bondgenootschap met Beëlzebul, de overste van de duivelen (Matth. 12:24). Zij weerspraken Zijn zedelijk gedrag, Hem beschuldigende, dat Hij een sabbatschender, een godslasteraar, een wijnzuiper en een vriend van tollenaars en zondaren was. Zij weerspraken Zijn volgelingen, die beschouwende als een onwetende en verachtelijke schare (Joh. 7:48, 49). Zij smaadden Hem in Zijn ambten: in Zijn lerend ambt, wanneer zij Hem uitdaagden te profeteren wie het was, die Hem geslagen had; in Zijn zaligmakend ambt, wanneer zij Hem uitdaagden Zichzelf te verlossen, gelijk Hij anderen gedaan had; in Zijn koninklijk ambt, wanneer zij Hem uitdaagden door af te komen van het kruis te bewijzen, dat Hij de koning van de Joden was.

Het is lang geleden, dat de wereld Hem zo weersprak en smaadde; dat Hij voor een teken en een wonder in Israël werd gehouden, dat men Hem zelfs in Israël tegensprak. Maar zijn er ook in deze tijd niet velen, die Hem tegenspreken en smaden, zelfs nu, nu Hij verhoogd is tot de plaats van heerlijkheid en macht? Ja, hoe weerspraken de Joden Hem nog in deze en in vele andere opzichten! Hoe weerspreken de Mohammedanen Hem, als zij hun lage bedrieger in Zijn plaats verkiezen! Nog eens, hoe weerspreken Arianen en Socinianen Christus dagelijks, als zij stellen dat Hij slechts een bloot mens was, hoewel Hij het geen roof behoefde te achten Gode evengelisch te zijn? Hoe weerspreken Kwakers en geestdrijvers Hem als zij leren, dat Hij een zuiver niets, of een lege naam was, en een wij weten niet wat voor soort van Christus stellen, in plaats van die Jezus, Die te Jeruzalem gekruisigd werd! Hoe weerspreken Atheïsten en Deïsten hem, alsof Hij een echte bedrieger was, en de godsdienst die Hij heeft ingesteld een groot bedrog, en Zijn Evangelie slechts scherts! Hoe wordt Hij door onheilige en onwetende mensen weersproken, alsof onze Liefste niet meer was dan een andere liefste, als zij zeggen: "Wat is uw Liefste meer dan een andere liefste?" Hoe smadelijk spreken de Vrijzinnigen van Hem, alsof Hij een dienstknecht van de zonde was! Hoe weerspreken de wettische mensen hem, alsof niet Hij

alleen de Heere onze gerechtigheid was! Hoe weerspreken de Rooms en Hem, Hem smedende, en door hun leer tot een valse Christus makende. Zij beroven Hem van zijn waarachtige mensheid, als zij leren, dat zijn lichaam niet alleen in de hemel is, maar dat hij wezenlijk lichamelijk in alle plaatsen is, waar het offer van de mis geofferd wordt. Zij maken het daarom overalometgenwoordig en nemen daardoor de wezenlijke natuur van een lichaam weg. Zij smaden Hem in zijn ambten en beroven Hem daarvan. Zij ontzetten Hem uit Zijn profetisch ambt, als zij de Paus stellen tot een onfeilbare rechter over alle geschillen. Zij ontzetten Hem uit Zijn priesterlijk ambt, dat bestaat in voldoening en voorbedding. Zij maken Zijn voldoening van nul en geen waarde door er de voldoening van menselijke werken mee te verenigen, alsof de Zijne zonder die onvolmaakt was; en zij ontnemen Hem Zijn voorbedding, als zij die ook aan de heiligen meedelen. Ja, zij verheffen in dit werk de maagd Maria ver boven Christus, want zij bidden haar de Vader te vragen, dat Hij Christus, haar zoon, gebiedt, krachtens moederlijk gezag, zo en zo voor hen te doen.

Dit blijkt duidelijk uit de echt paapse leerstukken uit het Reimse Testament. Zij ontzetten Hem ook uit Zijn koninkrijk ambt, door de Paus als de plaatsbekleder van Christus te erkennen, terwijl Hij Zelf tegenwoordig is, en hem de macht toe te schrijven de algemene, christelijke kerk te regeren, de zonde te vergeven en wetten te maken die bindend zijn voor de gewetens van de mensen, hetwelk dingen zijn, die alleen aan Christus Eigen zijn. Daardoor nemen zij Christus de kroon van het hoofd en zetten die op het hoofd van de Paus. Dit staat vast, dat aanspraak te maken op het recht van regering, terwijl de wettige vorst tegenwoordig is, opstand is tegen die vorst, omdat de opdracht van het regentschap ophoudt in de tegenwoordigheid van Hem, Die de aanstelling heeft gegeven. Christus, nu, is altijd met Zijn gemeente. (Matth. 28:20) en daarom moet de Paus noodzakelijk, door Zijn aanmatiging, Christus uit Zijn ambten ontzetten. Helaas! Wat is het beklagenswaardig, dat deze verdoemelijke leer zich zelfs zozeer in dit land verbreidt, vooral in het noorden, waar naar wij horen, de paapse mis even plechtig wordt bediend, als wij deze Goddelijke instellingen bedienen. En aangezien de bisschoppelijke regering de grondslag en het fundament was, waarop het Pausdom eerst werd opgebouwd, wat was het dan een stof van klagen, dat men in de Episcopale, of Bisschoppelijke Kerk zoveel op heeft met de paapse ceremoniën, die daar worden gehandhaafd. Daardoor toch worden de instellingen van onze Heere Jezus Christus zo'n smaadheid aangedaan, alsof die zonder de door hen daaraan toegevoegde uitvindingen onvolmaakt, onvolkomen en gebrekkig waren. Ik denk niet dat het de kostelijke tijd waard is, mij hier in te laten met bijzondere personen en hun beginselen, waartoe ik nu, naar sommigen misschien denken, een schone gelegenheid heb. Wij moesten medelijden hebben met, en bidden voor hen, die ons, of onze heerlijke Heere en Zijn inzettingen verachtelijk behandelen. In het bijzonder behoorden wij een onwetend geslacht met medelijden aan te zien en te beklagen dat zo verblind is, dat het niets meer begeert, dan dat dit rijk geheel onderworpen mocht worden aan een paapse regering, en een Antichristelijk juk, dat noch wij, noch onze voorvaderen hebben kunnen dragen. Gewis, zulken weten en overwegen niet, wat een smaad Christus en het ware Christendom door het Pausdom wordt aangedaan. Deze zijn de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben (Jud. vers 15), dat het teken is, dat wedersproken zal worden.

2. Evenals Christus Zelf, zo wordt ook Zijn Vader weersproken en gesmaad. Sommigen ontkennen Zijn bestaan, hoewel dat zo noodzakelijk is, dat indien Hij niet is, het onmogelijk is, dat er iets anders zou zijn. Toch zeggen vele dwazen in hun hart wat zij niet durven uitspreken: "Er is geen God" (Psalm 14:1). Hij die zegt, dat er geen God is, zou wel wensen, dat er geen was, en als hij er wat aan doen kon, zou er geen zijn. Sommigen beschuldigen godslasterlijk het alziend oog van blindheid, zeggende: "de Heere ziet het niet" (Psalm 94:7); zij beschuldigen de Eeuwige van vergeetachtigheid, zeggende: "God heeft het vergeten" (Psalm 10:11); zij

beschuldigen de Almachtige arm van zwakheid, zeggende: "Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn? Zou Hij ook brood kunnen geven? Zou Hij Zijn volk vlees toebereiden?" (Psalm 78:19, 20); zij beschuldigen Zijn rechtvaardigheid van onrechtvaardigheid, zeggende: "Al is het, dat wij zondigen, wij zullen de dood niet sterven." Sommigen weerspreken en berispen Zijn voorzienigheid door op haar beschikkingen aanmerkingen te maken, daarover te murmureren en te klagen. Sommigen ontheiligen Zijn Naam, door die als een stopwoord te gebruiken, waardoor zij aan hun buitensporige hartstochten lucht geven en waarmee zij de onbeduidendheid van andere ijdele woorden aanvullen. De Naam van God wordt zo niet alleen misbruikt door hen, die hun vervloekte eden uitbraken, waardoor zij de oren van elk fatsoenlijk mens doen tuiten: Maar ook door hen, die, in hun gewone gesprekken de Naam van God lichtvaardig of oneerbiedig gebruiken; Hij is nabij in hun mond, maar ver van hun hart. Zulke uitdrukkingen, waardoor eigenlijk het bestaan van God erkend wordt, als: O God! O Heere! Of dergelijke; of een beroep op Zijn alwetendheid, als: God weet het! De Heere weet het! Of een inroeping van Zijn gunst, als: God zegene mij! God zij mij genadig! Ik zeg, dat men deze of dergelijke uitdrukkingen onbehoorlijk gebruikt, wanneer men daarmee niets bedoelt dan zijn verwondering of verbazing, of zijn hartstochtelijke verontwaardiging uit te drukken, of iets anders dan haar eigenlijke en ontzaglijke betekenis is, en dit is een blijk van een ijdel gemoed, waarin een verschuldigde hoogachting van die heerlijke en vreselijke Naam gemist wordt. De mond van de goddelozen verheft zich aldus tegen de hemel. De Heere schelde hen, Die Jeruzalem verkiest! (Zach. 3:2).

3. Evenals Christus Zelf en Zijn Vader, zo wordt ook Zijn Geest gesmaad. Velen zijn waarlijk grof onkundig van de Heilige Geest, evenals die waarvan vermeld wordt, (in Hand. 19:2) dat zij zeiden: "Wij hebben zelfs niet gehoord of daar een Heilige Geest is." Anderen, die van de Heilige Geest horen, lasteren de Geest van Christus en komen vreselijk dichtbij de onvergeeflijke zonde, wanneer zij smadelijk spreken van Zijn roeringen, als van geestdrijverige inbeeldingen, van Zijn bewerkingen, als van dwaze begrippen, en van al Zijn genaden en werkingen, als van dromen en bedriegerijen.

4. Zijn Woord wordt gesmaad: "Maar de Joden de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en wedspraken hetgeen van Paulus gezegd werd, wedsprekende en lasterende" (Hand. 13:45). Godloochenaars weerspreken het gezag van de Schrift. De roomsen weerspreken de duidelijkheid van de Schrift en nemen opgeschreven overleveringen met dezelfde achting en genegenheid aan. Sommigen spotten goddeloos met de woorden van de Schrift en maken zich vrolijk over de taal van de Schrift: (Jer. 6:10) "Het Woord des Heeren is hun tot een smaad; zij hebben geen lust daartoe." Wufte verstanden genieten geen grappen zozeer, dan die waardoor het heilig Woord belachelijk wordt voorgesteld; evenals Belsazar in Zijn dronkemanspret geen bekers beter konden behagen dan de heilige vaten uit de tempel. Maar Hij Die in de hemel woont zal lachen; de Heere zal ze bespotten. Ten spijt van machteloze boosaardigheid zal Hij de wet verheerlijken en die heerlijk maken.

5. Zijn godsdienst en Zijn leer worden weersproken en gesmaad. De waarheid daarvan en van het Evangelie wordt vele malen gesmaad, bespot en tegengesproken als vals en ongegrond; evenals de Atheense filosofen de spot dreven met het middelaarschap, en de opstanding van de doden. Zijn wetten werden aangemerkt als hard en onredelijk, als harde woorden. Zijn inzettingen werden veracht, als gering en zonder gedaante of liefelijkheid; dat plaats maakte voor de opzichtige versierselen van menselijke vinding in de dienst van God. Sabbatten en sacramenten worden bespot en veracht. Het eerste Christendom werd ijverig belasterd omdat het de afgoderij uitwierp, want toen de duivel tot zwijgen was gebracht in zijn orakelen, opende

hij zijn mond met leugen en laster. Juliaan gelastte, dat de Christenen met geen andere naam, dan die van Galileeërs mochten worden genaamd. De hervormde godsdienst werd eveneens gesmaad. Waar, zeggen de Roomsers, was uw godsdienst voor Luther en Calvijn? Wel, toen was die in de Bijbel; daar is het Pausdom nooit geweest. Hoewel in die godsdienst de gehele leer wordt gehandhaafd, die Christus en Zijn apostelen predikten, toch worden zij, die Hem belijden en prediken, scheurmakers en ketters genoemd. En hoe wordt zelfs onder hen, die de hervormde godsdienst belijden, de bloem van de Godzaligheid tegengesproken en veracht door hen, die alleen in een vorm rusten! Zij die vurig van geest zijn, dienende de Heere, moeten verwachten, dat zij die lauw en onverschillig in de godsdienst zijn, kwaad van hen zullen spreken.

6. Zijn dienstknechten en Zijn volk worden ook gesmaad. De predikers van Christus worden overal met grote vijandschap weersproken. Zij zijn vertrappt "als uitvaagsels van de wereld en aller afschrapsel tot nu toe" (1 Kor. 4:13-16). De vaandeldragers hebben het meest te verduren gehad. Ook de belijders van de godsdienst zijn gesmaad, beschimpt en vervolgd: (Matth. 5:11, 12) "Zalig zijt u als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mij nentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de Profeten, die voor u geweest zijn." Gods erfdeel was altijd een gespikkelde vogel, en Zijn kinderen zijn altijd tot tekenen en tot wonderen geweest, en zij, die in hun tijd de grootste zegeningen waren, werden altijd als beroerders van Israël gebrandmerkt. Indien zij de Heere des huizes Beëlzebul hebben geheten behoeft het niet te bevreesden, dat men zijn volgelingen scheldnamen geeft. Maar dit leidt ons tot het derde punt, dat is:

III. Sommige van die merktekenen van smaad en verachting te onderzoeken, welke op Christus en zijn volgelingen plegen geworpen te worden. Het is een waar woord, dat de apostel spreekt, in betrekking tot de kinderen Gods: "Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen" (1 Kor. 15:19). Hij spreekt dit met het oog op de beproevingen waarop zij in de wereld moeten rekenen. Zij toch moeten het mikpunt van de vijandschap van de wereld en het onderwerp van de bespottung van de goddelozen, ja zelfs van vele belijders in Israël zijn: "Ziet ik en de kinderen, die mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël."

De volgende en dergelijke smetten worden op hen geworpen:

1. Het eerste smadelijk merkteken is, dat zij als monsters en gedrochten van dwaasheid en onbeschaamdheid worden aangemerkt: (1 Kor. 4:10) "Wij zijn dwazen om Christus' wil": dat is, wij zijn dat naar het oordeel van de wereld, omdat wij verdrukking verkiezen boven de zonde; omdat wij God meer vrezen dan de mens, en de toorn Gods meer dan de toorn van een koning. De wereld acht het dwaasheid, dat men liever verdrukking lijdt dan dat men zondigt. De drie jongelingen werden ongetwijfeld als dwazen beschouwd, dat zij zich aan de vurige oven van de koning blootstelden, maar het getuigde voorzeker van meer wijsheid dan dat men zich blootstelt aan de vurige oven van God, Wiens toorn vreselijker is dan de grimmigheid van alle koningen van de aarde. De wereld acht de keuze van Mozes dwaasheid, dat hij verkoos liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting van de zonde en de weelde en pracht van Farao's hof te hebben.
2. De tweede smaadheid welke hun wordt aangedaan is, dat zij soms als monsters en wonderen van goddeloosheid en slechtheid worden beschouwd. Christus Zelf werd gesmaad als de meest doortrapte schurk, die de aarde betrad als iemand, die met de duivel in verbond stond; Zijn volgelingen werden van de grootste goddeloosheid beschuldigd; hun

godsdienstige onderlinge bijeenkomsten werden gesmaad, alsof die slechts klederen waren om het doel van hoerelij en onreinheid te bedekken. De Rooms en beschouwden de Protestanten als de ergste soort van gevleesde duivels; en worden niet zij, die nauwgezet zijn, door loszinnige mensen aangemerkt als lage mensen, een troep huichelaars, leugenaars en bedriegers? Zij trekken hun een berenhuid aan en dan gaan zij hen aanbassen en plagen. Er zijn gezelschappen waarin een ellendige, genadeloze, vloekende en tierende lichtmis een kind van God zal vervolgen, trachtende u te doen geloven, dat hij zo zwart is als de hel, en als u hem nauwkeurig gadeslaat, dan zult u bemerken, dat de duivel, de vader van de leugens, de aanklager van de broederen, door hem spreekt, en dat zijn tong hen belastert, wanneer hij hen als vijanden van de wet en van heiligheid voorstelt. Zo zei men van Paulus: "Deze raadt de mensen aan dat zij God zouden dienen tegen de wet" (Hand. 18:13).

3. Een derde smet welke hun wordt aangewreven is, dat men hen soms voorstelt als monsters van verongelijking en schadelijkheid. Hoewel om hunnentwil de wereld blijft staan en de goddelozen vele goedertierenheden worden bewezen, nochtans worden zij veelal beschouwd als de beroerders van Kerk en Staat. Niemand die meer de zonden van de kinderen Israëls betreurde dan Elia, en nochtans werd hij de beroerder Israëls genoemd. Zo worden zij dikwijls beschuldigd, dat zij oproermakers zijn en vijanden van het burgerlijk bestuur, van welken de wetten verschillen van alle volkeren: (Esther 3:8) "Want Haman had tot de koning Ahasveros gezegd: Daar is een volk verstrooid en verdeeld onder de volkeren in alle landschappen uws koninkrijks, en hun wetten zijn verscheiden van aller volkeren wetten; ook doen zij des konings wetten niet; daarom is het de koning niet geoorloofd hen te laten blijven." Wanneer zij de wetten van koning Jezus houden en zich verzetten tegen de wetten van de aardse regering die met de wet van God in strijd blijken te zijn, dan worden zij als wetteloze mensen behandeld. Toen Amos de zonden van Israël bestrafte, klaagden de priesters van Bethel hem aan bij de regering. Dit werd ook de Christenen verweten: (Hand. 17:7) "Dezen, die de wereld in roer brengen, zijn ook hier gekomen, en al deze doen tegen de geboden des keizers, zeggende, dat er een andere koning is, namelijk een Jezus." Zo werden ook de bouwers van Jeruzalem's muren bij de regering aangeklaagd en van oproer beschuldigd: (Neh. 2:19) "Zij bespotten ons en verachten ons, zeggende: Wat is dit voor een ding, dat gijlieden doet? Wilt gijlieden tegen de koning rebelleren?"
4. Een vierde smet die op hen wordt geworpen is, dat zij soms voor monsters van hoogmoed en inbeelding worden uitgemaakt; mensen die graag iets zonderlings zijn: mensen die menen, dat zij wijzer zijn dan anderen; men beschouwt ze als een sekte en partij, die zich boven alle anderen verheft: (Hand. 28:22) "En wet deze sekte aangaat, ons is bekend, dat ze overal tegengesproken wordt." De Godvrezenden worden hier voorgesteld onder de boosaardige onbillijke benaming van een sekte of partij die zonderling wilde zien. Zij die een sekte oprichten of vormen, worden beschouwd als vijanden van de maatschappij; maar er is niet de minste aanleiding om de ware belijders of volgelingen van Christus dit schandelijk karakter aan te wrijven. Zij toch stellen datgene vast wat van algemeen belang voor alle mensen is.
- Wel lezen wij van de sekte van de Sadduceeën, die met recht die naam verdienden, omdat zij de grondslag van de godsdienst omkeerden, doordat zij een toekomstige staat en de onsterfelijkheid van de ziel loochenden; terwijl het Evangelie en de ware godsdienst die beginselen zijn, welke het eeuwig welzijn van de mens betreffen en vaststellen. Het kan ook geen sekte worden genoemd omdat het een natuurlijke strekking heeft om de kinderen der mensen door liefde aan de Zoon van God en aan elkaar te verbinden. Christus is gestorven

om de middelmuur des afscheidsels af te breken en alle vijandschap te doden: en Hij heeft al Zijn volgelingen geleerd, dat zij niet alleen elkaar Maar ook hun vijanden zullen liefhebben. Zijn Evangelie en zij die het geloven zijn er ver van af, dat zij een sekte zouden zijn, want die leidt tot verdeeldheid en dient om onenigheid te zaaien. Weliswaar heeft de prediking van het Evangelie veel twist in de wereld verwekt: waardoor de predikers van het Evangelie als twistzoekers zijn gebrandmerkt, zoals de profeet zegt: (Jer. 15:10) dat hij een man des twists en een man des krakeels was, den ganse lande. Christus zegt, in die betrekking, (Matth. 34, 35) "Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde: Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om de mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder:" daarmee te kennen gevend, dat het Evangelie strijd en twist zou veroorzaken, en hoeveel smaad dit Zijn volgelingen zou berokkenen, alsof zij twistzoekers en scheurmakers weren. Maar welke verdeling er ook door wordt veroorzaakt, nochtans was de prediking op generlei wijze de oorzaak van twist, want haar doel was juist die weg te nemen. Zover de waarheid en de beginselen van het Evangelie de harten van de mensen krachtig overmogen, zover maakt het hen zachtmoedig, rustig en liefderijk, want de wijsheid die van boven is, is zuiver en vreedzaam, en het Evangelie verkondigt vrede op aarde. In één woord, zij die in waarheid het Evangelie geloven zijn er zo ver van af, dat zij een verdeeldheid zoekende sekte zijn, dat, terwijl de stichters van sekten gewoonlijk door wereldlijk belang werden gedreven en rijkdom, eer en grootsheid op het oog hadden, daarentegen de ware godsdienst, in plaats van hem eer toe te brengen, een mens open legt voor schande. In tijden van openbare vervolging stelt het hem ook bloot aan boeten en verbeurdverklaring, aan brandstapels, pijnbanken en gevangenissen, zoals het lot was van de eerste Christenen en gedurende vele eeuwen daarna, en ook, sedert de Reformatie, van sommigen in Brittannië, en ook in Schotland. En dat het in deze tijd ons lot niet is, is alleen aan de weerhoudende Voorzienigheid te danken; Maar wie weet hoe spoedig het uw lot kan zijn. Het is er echter in dit opzicht ver van af, dat het een sekte zou zijn die door wereldlijk belang wordt gedreven.

- Wij lezen ook van de sekte van de Farizeeën. Dat die een sekte waren bleek duidelijk daaruit, dat zij naar de lof van mensen dorstten: de huizen van de weduwen opaten, en dergelijke dingen. Sommige gezworen vijanden van de Christelijke godsdienst, zoals Caesar Vanimus, hebben alles wat daar tegen werd ingebracht ijverig onderzocht en moesten erkennen dat er niets in was, dat naar wereldlijke of vleselijk doeleinden riekte. Het ware Christendom is een hemelse roeping en wordt niet door vleselijk wijsheid geleid. Maar indien niettegenstaande dit alles de ware volgelingen van Christus voor een sekte worden uitgemaakt; indien een nauwgezette en ernstige wandel - indien een ijverig strijden voor het geloof - indien een vlijtig waarnemen en aankleven van de Goddelijke waarheden en inzettingen - indien een samenkomen in godsdienstige bijeenkomsten tot onderling gebed en samenspreking, en een staan naar de onderdrukking van dwaling, onzedelijkheid en onheiligheid - indien een krachtige tegenstand van alles wat inbreuk maakt op de rechten van Christus, of strekt om de leer, de dienst, de tucht en de regering van Zijn huis te benadelen; ik zeg, indien deze en dergelijke dingen de kenmerken van een sekte worden genoemd; laat dat ons niet ontroeren, maar eerder met David doen spreker: "Indien dit goddeloos is, dan zal ik mij nog lager aanstellen" (Engelse overzetting van 2 Sam. 6:22). Laat ons door de onbillijke naam van een sekte niet worden afgeschrikt van de beginselen en praktijken van het Evangelie; het is beter, dat de mensen ons smaden omdat wij Christus volgen, dan onder de vloek Gods te zijn omdat wij die verlaten.
5. Een vijfde smet die hun wordt aangewreven is, dat zij soms als monsters van dwaling, en tekenen en wonderen wegens nieuwigheid in leer en gedrag worden beschouwd. (Hand.

17:19, 20) "Welke nieuwe leer is dit, daar gij van spreekt? Want gij brengt enige vreemde dingen voor onze oren." En toch was het niets dan de leer van het Evangelie, die van het begin van de wereld in het Paradijs gepredikt en onder het Oude Testament beleden was. Deze leer werd gesmaad als een nieuw ontwerp, als een leer die de wet omverwierp: "Deze raadt de mensen aan, dat zij God zouden dienen tegen de wet" (Hand. 18:13). Christus Zelf was verplicht Zich te verdedigen tegen deze beschuldiging: Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om de wet te ontbinden, maar te vervullen" (Matth. 5:17). Paulus verdedigde zich aldus: "Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet" (Rom. 3:31).

6. Een zesde smaad die hun wordt aangedaan is, dat zij als monsters van zwaarmoedigheid, bothed en domheid worden beschouwd. Dat is een gewone smaad die op de godsdienst wordt geworpen alsof die de mensen somber, suf, stomp en zwaarmoedig maakt, dat voornamelijk wordt veroorzaakt door de neerslachtigheid, waaraan de nieuwelingen in de godsdienst gewoonlijk onderworpen zijn, zolang zij onder een geest van de dienstbaarheid en onder een wetswerk van overtuiging en vernedering zijn. Maar laten arme vernederde zielen, die bezwaard zijn onder een gevoel van de zonde, en vrees van toorn, en smartelijke terugblikken op hun verwaarloosde tijd; en die bekommerd zijn wat in het oordeel en de gehele lang eeuwigheid door van hen zal worden; ik zeg, laten die gedenken, dat het beter is, voor een poosje dat juk te dragen, totdat de Heere Zelf het van hen aflicht, al worden zij dan voor gek en zwaarmoedig gehouden, dan het juk van Gods eeuwige toorn te dragen, dat om de nek van alle verachters van God en de Godzaligheid zal worden gebonden. Soms wordt deze smaad veroorzaakt, doordat de ware godsdienst zijn volgelingen zo geheel anders maakt, dan de wereld is. Ware Godzaligheid doet een mens alle zondig vermaak en genot, zowel als alle zondig voordeel en gewin verlaten. Omdat dit zo geheel het tegenovergestelde is van hetgeen de wereld najaagt, wordt de mens, die aan de wereld gestorven is, dadelijk als zwaarmoedig veroordeeld, terwijl geen genot in de wereld te vergelijken is bij de liefelijkheid en het vermaak van de godsdienst: "De wegen van de Wijsheid zijn liefelijkheid." Het is er zover van af, dat de godsdienst een zwaarmoedig en droevig iets zou zijn, dat niets een godsdienstig mens met meer smart en bedruktheid vervult, dan dat hij niet godsdienstig genoeg is, en dat hij denkt, dat hij geen godsdienst heeft. Enig vooruitzicht van eeuwige zaligheid in Christus Jezus, vrijheid van Goddelijke toorn, gemeenschap en omgang met God, en het leven en de kracht van de godsdienst is het beste tegengif tegen zwaarmoedigheid, dat ik ken, en de grootste bevorderaar van matige vrolijkheid en geestelijke blijdschap.
7. In één woord, menigvuldig zijn de smadelijke aanmerkingen welke op de ware godsdienst en de vrienden ervan worden gemaakt. Soms wordt hun verweten, dat zij monsters van ondankbaarheid aan de wereld zijn, omdat zij haar niet willen toegeven en behagen in de weg van de goddeloosheid; omdat zij haar alleen van dienst willen zijn, zover het geoorloofd is, en niet verder. Soms worden zij gesmaad als monsters van toorn en wrevel, omdat hun ijver voor God boosaardigheid, gemelijkheid en wrok wordt genoemd. De zachtmoedigen van de aarde kunnen beledigingen verdragen, die hun persoonlijk worden aangedaan, maar indien zij niet kunnen verdragen, dat de eer van God wordt aangeraakt; indien zij de kwaden niet kunnen verdragen, zoals tot lof van de gemeente van Efeze wordt vermeld (Ef. 2:2), dan worden zij bedild en als heethoofdige dweppers gebrandmerkt. Indien zij getrouw zijn in het bestraffen van de zonde, en tegen andere algemene gebreken, of persoonlijke buitensporigheden getuigen, dan zullen zij geen beter onthaal ontvangen dan de profeet Micha: "Ik haat hem, omdat hij over mij niets goeds profeteert." Soms worden zij gesmaad

als beuzelaars en klappers. De Atheense wijsgeren, Epicuristen en Stoïcijnen, streden met Paulus en beledigden hem, zeggende: "Wat wil toch deze klapper zeggen?" Soms worden zij gesmaad wegens de genade van God, die zich in hen openbaart: (Gal. 4:29) "Die naar het vlees geboren was, vervolgte degene die naar de geest geboren was. Alzo ook nu." De vervolging waarop hier gedoeld wordt, was die van smaad en bespotting namelijk, gelijk Ismaël Izak bespote. Waarlijk, spot en hoon, welke oprijzen uit haat en verachting van onze broeder, zijn een graad van doodslag: "Maar ik zeg u: zo wie ten onrechte op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht. En wie tot zijn broeder zegt, Raka, die zal strafbaar zijn door de grote Raad. Maar wie zegt, gij dwaas, die zal strafbaar zijn door het helse vuur (Matth. 5:22). Raka betekent hier alle tekenen en gebaren die verachting uitdrukken, zoals: sissen en beledigen en zijn broeder verachtelijk aanzien. Nu, het bespotten waarmee Ismaël Izak bespote, kwam voort uit de verachting van en de haat tegen de genade van God in Izak. Dit geeft Paulus te kennen, als hij zegt, dat hij vervolgte degene die naar de geest geboren was. Zo haatte Kaïn zijn broeder, omdat de genade van God in hem was; omdat zijn werken goed waren (1 Joh. 3:12). Een voornaam deel van het lijden van Christus bestond hierin, dat Hij bespot werd om Zijn vertrouwen op God: "Hij heeft op God vertrouwd; dat Hij Hem nu verlosse, indien Hij Hem wel wil" (Matth. 27:43). De kleine jongens van Bethel bespotten Elisa wegens zijn persoon, zeggende: "Kaalkop ga op, kaalkop ga op." En wegens de genade en gunst Gods, waarmee zijn Meester Elia bedeed had: Ga op, of vaar op, evenals Elia; ga op, niet naar Bethel, zoals sommigen aanmerken, maar ga op naar de hemel; dit goddeloos bespotten vloekte hij in de Naam van God. Laat dit de kinderen leren dat zij zich wachten van de vromen te bespotten. De vloek van God ontbrandde over deze kinderen, en twee beren kwamen uit het woud en verscheurden van hen twee en veertig kinderen (2 Kon. 2:23, 24). Dit zijn enkele van de vele smetten, die op de godsdienst en de volgelingen ervan worden geworpen, omdat zij tot tekenen en tot wonderen zijn in Israël.

IV. Ons vierde punt was de redenen van deze leer aan te wijzen: *vanwaar het komt, dat Christus en Zijn kinderen zo tot tekenen en tot wonderen in Israël; of waarom zij zo met tekenen van smaad en verachting werden en nog worden gebrandmerkt.*

1. Zij zijn tot tekenen en tot wonderen omdat men hen niet kent. (1 Joh. 3:1) "Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent." De wereld kende Christus niet en daarom mishandelden zij Hem; "indien zij Hem gekend hadden, zij zouden de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben" (1 Kor. 2:8). Christus was veracht omdat de wereld Hem niet kende. "Hij was in de wereld en de wereld heeft hem niet gekend" (Joh. 1:8). De wereld kende de waardigheid van Zijn Persoon niet. dat Hij de Zoon van God was; ja, wanneer Hij Zich de Zoon van God noemde, noemden zij Hem een godslasteraar en stenigden Hem. Zij kenden de voortreffelijkheid van Zijn leer niet, anders zouden zij nooit hebben gezegd, dat Hij het volk bedroog. Zij kenden het doel van Zijn komst niet, of dat Hij de Zaligmaker van de wereld was en zou sterven opdat zij mochten leven. Zij kenden Hem niet in de kracht van Zijn opstanding of in de gemeenschap van Zijn lijdens, en daarom smaadden zij Hem. De wereld kent Zijn volgelingen niet, noch Zijn vrienden; al kent zij hen wat hun uitwendige omstandigheden betreft, nochtans kent zij Gods volk niet. De wereld kent hen niet in hun geestelijke betrekking tot God, als de kinderen van God. De wereld kent hen niet in hun geestelijke staat van gunst bij en vriendschap met God. De wereld kent hen niet in hun geestelijke voorrechten, genaden en giften. De wereld kent hen niet ten aanzien van hun liefde tot God, en Gods liefde tot hen, en hoe Hij hen gezind is. De wereld kent hen niet in hun geloofsdaden omtrent een God in Christus. De wereld kent hen niet in hun verborgen plichten en in hun verborgen gemeenschap met God; hun leven is met Christus verborgen in God. Evenals in een vorstige

nacht de sterren te zien zijn door hen, die in dat gewest wonen, terwijl zij die in een ander klimaat wonen, ze niet kunnen onderscheiden; zo ook zullen de genaden van de vromen zich als zoveel schitterende diamanten vertonen aan het geestelijk onderscheidingsvermogen van hen, die met hen in hetzelfde geestelijk klimaat wonen. Maar de wereld kan hen niet onderscheiden; die leeft in een andere luchtstreek. "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn. Want zij zijn hem dwaasheid." De wereld kent hen niet ten opzichte van hun nuttigheid; hoe nuttig zij zijn, om zegeningen te doen afdalen op hen onder wie zij wonen, en vele droevige oordelen van hen te weren, zodat tien rechtvaardigen Sodom voor het verderf zouden bevrijd hebben. De wereld kent hen niet in al die opzichten. Zij kennen hen niet, omdat zij geestelijk blind zijn; zij kennen hen niet, omdat zij niet met hen verkeren; zij zoeken hun gezelschap niet, zij mogen handel met hen drijven, maar zij hebben geen geestelijke omgang met hen. Hoe uitnemend zijn de wegen Gods, dat zij alleen worden afgekeurd door hen, die ze niet kennen!

2. Zij zijn tot tekenen en tot wonderen in de wereld, omdat zij de wereld niet gelijk zijn; zij zijn geheel anders dan de goddelozen. Evenals de mensen zich zullen verwonderen over iemand, die niet is als een ander mens, zo zijn zij ook tot wonderen omdat zij van de wereld verschillen, ja, zij zijn van een andere wereld. (Joh. 15:18, 19) "Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij mij eerder dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben: Maar omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." Zij zijn wedergeboren en hebben een andere natuur; zij zijn hier vreemdelingen en hebben hun aangezicht naar een andere wereld gewend. Zij zijn op velerlei wijzen anders dan de wereld. De wereld en zij zijn onderwerpen van verschillende aandoeningen; de ene wordt van God gehaat, en de andere heeft Hij lief. Zij zijn onderdanen van verschillende heren, namelijk, God en de duivel. Deze twee heren gebieden tegenovergestelde dingen; zij beloven tegenovergestelde lonen, en zij bedreigen met tegenovergestelde straffen. De duivel gebiedt de mensen hun lusten te dienen; hij belooft hun tijdelijk genot en dreigt hen, die hem niet willen dienen met tijdelijke ellenden. Maar Gods geboden, beloften en bedreigingen zijn van een andere natuur, en zo is er een groot verschil tussen de ene en de andere, omdat zij onderdanen zijn van verschillende heren. De vromen zijn uit de duisternis tot het licht gebracht en uit de macht van de satan tot God. De goddelozen worden door de Satan gevangen geleid naar zijn wil. De duivel heerst in de harten van de kinderen van de ongehoorzaamheid, ja de god van deze wereld verblindt hun ogen, en geeft hun allerlei kwaad in, en vervult hen met vooroordeel en vijandschap tegen de heiligen. Gelijk zij voorwerpen zijn van verschillende genegenheden en onderdanen van verschillende heren zo zijn zij ook personen, die uit verschillende grondbeginselen werken. De één werkt alleen uit het vlees de ander werkt uit de Geest; tegengestelde geesten bewerken hen onderscheiden: "Wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest die uit God is." Verder zijn zij ook mensen van verschillende doeleinden, hetzij wij aanmerken het doel, dat zij beogen, of het doel, dat met hen beoogd wordt. Wat betreft het doel, dat zij beogen; hij die God vreest, bedoelt de eer van God als zijn voornaamste en hoogste oogmerk, maar de goddeloze heeft de voldoening van zijn begeerlijkheden ten doel. Wat betreft het doel, dat met hen beoogd wordt: het einde van hem die God vreest zal zijn, dat hij zal ingaan in de vreugde zijns Heeren, om voor eeuwig bij Hem te wezen, terwijl het einde van de goddeloze zal zijn, dat hij in de hel zal worden geworpen om met de duivel en zijn engelen gepijnigd te worden. Nu, aangezien zij in elk opzicht zo geheel anders zijn dan de wereld, is het geen wonder, dat zij voor de wereld tot tekenen en tot wonderen zijn, want, "wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? En wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wet samenstemming heeft Christus met Belial? Of wat deel heeft de gelovige met de ongelovigen?" (2 Kor. 6:14, 15). Omdat zij nu zo in alles van de wereld

verschillen en met de wereld niet kunnen meedoen, daarom worden zij daarin door haar gesmaad: "Waarin zij zich vreemd houden, als gij niet meeloopt tot dezelfde uitgieting der overdadigheid, en u lasteren" (1 Petrus 4:4).

3. Zij zijn tot tekenen en tot wonderen in de wereld, omdat zij vijanden zijn van de weg van de wereld. De goddeloosheid van de wereld is hun een kwelling: "Want deze rechtvaardige man Lot, wonende onder hen, heeft dag op dag zijn rechtvaardige ziel gekweld door het zien en horen van hun ongerechte werken" (2 Petrus 2:8). "Een ongerechte man is den rechtvaardigen een gruwel, maar die recht is van weg, is den goddelozen een gruwel" (Spreuken 29:27). De vromen haten hun wegen, niet hun personen; wij zijn verplicht uw personen lief te hebben, maar uw ondeugden te haten: (Psalm 139:21, 22) "Zou ik niet haten, Heere, die U haten? En verdriet hebben in degenen die tegen U opstaan? Ik haat ze met volkomen haat, tot vijanden zijn ze mij." Het kan niet anders of zij moeten de goddelozen tot tekenen en wonderen zijn, voornamelijk wanneer zij haten wat die liefhebben, en liefhebben wat zij haten. De wereld staat ook niet bij hen ten achter in haar haat, want gelijk de vromen de goddeloosheid van de goddelozen haten, naarmate hij God vreest, zo ook haten de goddelozen de vromen en hun Godzaligheid. Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God, en omdat het hart vol van vijandschap is, spreekt de mond uit de overvloed van het hart, en hij spreekt smadelijk. De wortel van al deze tegenstand is de vijandschap die gezet is tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de slang.

4. Zij zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël en in de wereld, omdat zij de wereld bestraffen en doen wat in hun vermogen is, om hen hun vleselijk genot, hun lievelingsvermaken en hun zondige plezieren, waarop zij zo verzot zijn, te doen verlaten. Gods kinderen zijn de lichten van de wereld: (Filip. 2:15) "Opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht; onder welke gij schijnt als lichten in de wereld" De natuurlijke mens wil tot dit licht niet komen: "Want een ieder die kwaad doet haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden" (Joh. 3:20). Zij willen, om zo te spreken, niet in de nabijheid van de Godzaligen komen; zij willen niet met hen in gesprek komen over enig geestelijk onderwerp; zij willen niet graag met hen praten, opdat hun praat, welke niet anders is dan de taal van Asdod, niet door hen bestraft worde; zij willen liefst niet met hen wandelen of omgaan, omdat anders hun wandel en omgang de hunne zou veroordelen. Daarom moeten zij er niets van hebben om zich bij hen te voegen; hun gezelschap is hun slechts tot een last; zij gevoelen zich gebonden wanneer zij verplicht zijn enige tijd in hun gezelschap door te brengen, voornamelijk wanneer het zeer geestelijke Christenen zijn. Hoe geestelijker hun wandel is, hoe hatelijker die is voor de vleselijke mens. De vromen zijn het zout van de aarde om de wereld voor bederf te bewaren; dit zout zal hun wonden en zweren pijn doen, en zij kunnen niet verdragen tegengestaan te worden; daarom haten zij in de poort degene die bestraft en zij hebben een gruwel van die, die oprecht spreekt (Amos 5:10). "Bestraft de spotter niet, opdat hij u niet haat", zegt Salomo, en, "wie de spotter tuchtigt behaalt zich schande en die de goddeloze bestraft, zijn schandvlek" (Spreuken 11:7, 8). De mensen weerspreken de godsdienst, omdat die hen weerspreekt. Waarom anders waren de Farizeeën zo verbitterd tegen Christus, dan omdat Hij Zijn gelijkenissen tegen hen sprak: (Joh. 7:7) "De wereld kan ulieden niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van dezelve getuig, dat haar werken boos zijn." Hij was gezet tot een teken, dat overal wedersproken zou worden, omdat Zijn leer overal de wandel van de wereld weerspreekt. Het is dan ook geen wonder, dat allen die Zijn leer haten uit vrees van daardoor overtuigd en veroordeeld te worden, het weerspreken. Waarom anders worden getrouwe leraars in de wereld zo gehaat, dan omdat zij de mensen hun overtredingen, hun dronkenschap, hun hoererij, hun zweren, liegen en sabbatschenden, hun

slechtheid, schurkerij en ondeugd aanzeggen? Niemand zal echter beweren, dat zij hen daarom haten, maar zij zullen misschien zeggen, dat het om het een of ander kwaad is, dat zij tegen hen aanvoeren. De Satan toch verbergt zijn laster en zijn wreedheid het best onder de dekmantel van het voorwendsel van godsdienst. Wilden zij de mensen maar vleien en van vrede spreken tot hen, tot wie God niet van vrede spreekt, dan zouden zij veel smaad en veroordeling vermijden, maar dat durven zij niet doen; hun werk is niet een nieuwe wet, of een nieuw Evangelie te maken, maar dat te prediken, dat gemaakt is. De lastbrief van een leraar luidt: "Laat hen tot u wederkeren, maar gij zult tot hen niet wederkeren" (Jer. 15:19). De harten en het leven van de mensen moeten met het Woord van God in overeenstemming worden gebracht, want het woord van God kan zich nooit schikken naar de humeuren en de inbeeldingen van de mensen. Die mensen willen behagen kunnen geen bewijzen leveren, dat zij dienstknechten van Christus zijn; daarom zal men hen smaden en kwaad van hen spreken.

V. *Ons vijfde punt was, de toepassing van het onderwerp.* Wij zullen dit trachten te doen in een gebruik van onderrichting, beproeving, en vermaning.

Het eerste gebruik zal dan zijn tot onderrichting. Is het zo, zoals gezegd is, dat Christus en Zijn volk worden gehaat, veracht en gesmaad, en dat de wereld zich over hen verwondert? Dan kunnen wij hieruit zien:

1. De noodzakelijkheid van de dag van het oordeel. Als toch de wereld hier moest geoordeeld worden, dan zouden de beste die er in zijn, smadelijk afgekamd en veroordeeld, ja, als monsters gehaat worden. Maar wat een wonder van Goddelijke lijdzaamheid is het, dat deze Heerlijke, tegen Wie en Wiens volgelingen zoveel gesproken is, terwijl Hij en Zijn kinderen met smaad overladen zijn, al deze smadingen niet met donder en bliksem beantwoordt. Nu is het een dag van lijdzaamheid, maar de dag van de wraak komt, waarin Hij niet langer zal stilzwijgen. (Judas: 14, 15) "En van deze heeft ook Enoch, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: Ziet de Heere is gekomen met Zijn vele duizenden heiligen; om gericht te houden onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben." Deze dag zal God niet verhaasten, want Hij weet, dat hij komt. (Psalm 37:13) "De Heere belacht hem, want Hij ziet, dat zijn dag komt."

2. Ziet hieruit de plicht van allen, die deze tijding horen: de plicht van de belijders, de plicht van de goddelozen, en de plicht van de heiligen. Ziet de plicht van de belijders, dat zij de goddelozen geen aanstoot geven. Uw schandelijke wandel kan oorzaak geven, dat de heiligen door de goddelozen gesmaad worden. want wanneer u, die de godsdienst belijdt, ijdel en dartel bent in uw omgang, dubbelhartig en bedrieglijk in uw handelingen, los en onteder in uw wandel, dan zult u een kwaad gerucht van de godsdienst brengen en maken, dat de vijanden denken, dat de godsdienst maar bedrog is. Ziet de plicht van de goddelozen, dat zij zich wachten, onder welk voorwendsel ook, voor het smaden en verachten van de godsdienst en de godsdienstigen. Indien er geen anderen dan heiligen in de hemel zullen komen, wat zal dan van hen worden, die zulken als monsters beschouwen. Ziet ook de plicht van de heiligen en van alle kinderen van Gods, die gesmaad worden, dat zij het niet vreemd moeten achten, als de wereld hen als monsters beschouwt; ja zo blind is de wereld, dat zij u houden voor zulken, die uit de wereld moesten gebannen worden. Paulus beschouwde, voor zijn bekering, de heiligen als de dood waardig: (Hand. 26:9-11) "Ik meende waarlijk bij mijzelf, dat ik tegen de Naam van Jezus van Nazareth vele wederpartijdige dingen moest doen. Hetwelk ik ook gedaan heb te Jeruzalem; en ik heb velen van de heiligen in de gevangenis gesloten, de macht van de overpriesters ontvangen hebbende; en als zij omgebracht werden stemde ik het toe. En door al de synagogen heb ik hen dikwijls bestraft en gedwongen te lasteren; en bovenmate tegen hen woedende heb

ik ze vervolgd ook tot in de buitenlandse steden." Acht het niet vreemd, als de wereld u veroordeelt en veracht, u bent daar in goed gezelschap, ja het beste gezelschap, bij Christus Zelf. "Ziet Ik en de kinderen, Die Mij de Heere gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen." Ik vrees, dat ik mijzelf nog meer van die smaad zou berokkenen, wanneer ik over dit onderwerp nog verder zou uitweiden.

3. Hier zien wij de reden waarom de Godzaligen in alle eeuwen vervolgd en als barbaren, als monsterachtige mensen, en de godsdienst als een monsterachtig gevoelen, beschouwd en mishandeld zijn. Het volk des Heeren behoeft dit niet als iets vreemds te beschouwen: "Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt ter verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame" (1 Petrus 4:12). Het behoeft ons niet vreemd voor te komen als ook de godsdienst zelf bespot wordt. Wij konden nog vele dingen tot opheldering van dit punt bijbrengen, maar daar wij bij de behandeling van punt reeds vele voorbeelden hebben aangewezen zullen wij dit nu niet verder uitbreiden.

4. Ziet hieruit welke reden de Godzaligen hebben smaad en tegenspreking met lijdzaamheid te verdragen, aangezien Christus Zelf en al Zijn volgelingen zo zijn behandeld geworden. Wij zijn geneigd wanneer wij gesmaad worden dat zeer afschuwelijk voor te stellen, en te zeggen: "Mijn toorn is billijk ontstoken: het is niet te verdragen"; en echter hoeveel verdraagt God wanneer Zijn Naam gesmaad wordt. Wat is Christus verdraagzaam onder het smaden van Zijn Naam. O, hoe moest dit onze verontwaardiging over de hoon, die onze naam wordt aangedaan, matigen. Dit verhindert niet, dat wij alle gepaste middelen aanwenden, om onze goede naam te verdedigen, welke als kostelijke olie is. Het behoort alleen onze toornigheid te matigen, want wie zijn wij, dat wij niet zouden worden tegengesproken, ziende, dat Christus de tegenspreking van zondaren heeft willen verdragen?

Ziet hieruit wat een wonder van Goddelijk vermogen het is, dat het ware Christendom en de volgelingen ervan, in de wereld zijn staande gebleven, gehandhaafd en bewaard, niettegenstaande de algemene tegenspraak en de tegenstand waarmee zij hebben te kampen gehad. De nederzetting van de Evangeliekerk werd in het eerst door al de machten van de hel tegengestaan, en alle eeuwen door heeft zij zoveel tegenstand ondervonden, dat zij, als het niet uit God geweest was, zou te niet gegaan zijn: "Dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen." Dat een belijdenis, die zo in strijd is met vleselijke gedachten en zinnelijke lusten van de mensen, in de wereld zou bewaard worden is een wonder, aangezien zij overal wordt wedersproken, gesmaad en beschimpt, en nochtans wonderlijk overwinnende is, niet alleen zonder, maar tegen alle menselijk vermogen en geweld in, en dat eeuwen lang. Hier is het braambos, dat brandt en niet verteert.

De bedriegerijen van Mohammed konden in de wereld geen voortgang maken, zolang niet, met het zwaard in de hand, op straf van de dood, verboden werd hem of zijn leer te weerspreken; en door zulke barbaarse middelen hebben die het nu meer dan duizend jaren uitgehouden. Zo heeft ook de Antichrist zijn belangen gehandhaafd door te maken, dat allen, die het beeld van het beest niet zouden aanbidden, zouden gedood worden (Openb. 13:15). Zo zijn de dwalingen en de valse godsdienst verbreed geworden, maar ontnemt hun die steunsels en zij moeten te niet gaan. Waar is al de luister van de heidense goden en afgoderijen? Zwijgen niet hun godsspraken, zijn niet hun altaren verlaten en hun goden van de aarde vergaan? Wij kunnen niet alleen zeggen: "Waar zijn de goden van Hamath en Arpad? Waar zijn de goden van Sefarvaim, Hena en Iva?" Maar waar zijn de goden van Babel en Egypte, Griekenland en Rome, en de doorluchtige namen van Saturnus, Jupiter, Juno en Diana, enz? Waar zijn de goden van onze voorvaderen, voordat zij het licht van het heerlijk Evangelie ontvingen? Hun

namen zijn in het stof geschreven. Maar ziet! Christus en Zijn heerlijke leer bloeien nog tot op deze dag in sommige plaatsen van de wereld. Hoewel gedurende vele eeuwen van alle menselijke steun verstoken en aan alle kanten aangevallen door onverschrokken en onverzoenlijke vijanden, nochtans staat zij door haar eigen innerlijke waarheid en voortreffelijkheid, en die Goddelijke kracht welke er mee gepaard gaat. Ja tot het einde van de wereld zal de overste Leidsman van de zaligheid in Zijn evangeliekoets rijden, met Zijn kroon op Zijn hoofd en Zijn boog in Zijn hand, overwinnende en opdat Hij overwon.

6. Ziet hieruit de dwaasheid en de snoodheid van hen die kwaadspreken van de weg des Heeren, die Christus weerspreken en Zijn heilige godsdienst als monsterachtig beschouwen. Zeker, wij moesten hun toestand beklagen wegens de oneer welke hierdoor de naam van God in Christus wordt aangedaan. Hoe moest het ons aandoen dat die God, Die de wereld heeft gemaakt, in de wereld zo gelasterd wordt! Dat Christus, Die de wereld zo heeft liefgehad, door de wereld zo gehaat wordt! Wat anders moesten wij doen met de smaad, die op Hem en zijn volgelingen wordt geworpen, dan wat koning Hiskia deed met de godslasterlijke brief van Rabsake? Hij breidde die uit voor het aangezicht des Heeren. zeggende: "O Heere, neig Uw oor en hoor; Heere doe Uw ogen open en zie;" en met de Psalmist zeggen: "Hoe lang, o God, zal de wederpartijder smaden? Zal de vijand Uw Naam in eeuwigheid lasteren?" In wat een ellendige toestand zijn zij, die zo vermetel de weg van de Heeren smaden! Hoewel zij het met een voorkomen van zekerheid doen, nochtans zal deze steen zeker terugkomen op hem, die hem rolt, en op wie deze steen valt, die zal hij zeker tot gruis vermalen. Hoe weinig overwegen deze smaders welk kwaad zij de zielen van anderen doen. Onbezonnen zielen worden gemakkelijk bedrogen en ertoe gebracht ingewortelde vooroordelen te voeden tegen datgene, wat zij overal horen weerspreken en smaden. Niet velen hebben genoeg onderscheiding en beslistheid om een goede gedachte te onderhouden van datgene, wat zij die zich voor verstandig uitgeven ten allen tijde belachelijk voorstellen en afbreken. Vele arme zielen zijn door deze middelen geheel verleid. Onder voorwendsel van vrijheid van denken, een fatsoenlijke wandel en een edelmoedige verachting van iets zonderlings te willen zijn, worden atheïstische en deïstische beginselen ingezogen, weerhoudingen van het geweten afgeschud, dierlijke lusten ingewilligd, ja bepleit; en ernstige Godzaligheid, en vurige vroomheid worden met verachting aangezien; en zo wordt het hart onneembaar versterkt tegen Christus en het Evangelie.

Van deze leer kan gebruik worden gemaakt bij wijze van beproeving.

Bij deze leer kunt u uw staat beproeven. Hoewel elk merkteken van smaad geen kenmerk van genade is; want van sommigen is met recht veel te zeggen, die nochtans begenadigde mensen zijn, en anderen worden ten onrechte gesmaad, die toch genadeloos zijn; nochtans zijn er enkele dingen waaraan wij kunnen beproeven, wanneer wij gesmaad worden, of de smaad, die op ons wordt geworpen, zodanig van ons wordt ontvangen, dat wij het besluit kunnen opmaken, dat wij de kinderen van Christus zijn, die met Hem Zijn smaadheid dragen. Ik mag hierop toepassen wat de apostel van de kastijding zegt: (Hebr. 12:8) "Indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen;" en toch is de kastijding op zichzelf, als een verdrukking, geen merkteken van het kindschap, als die niet geheiligd wordt. Zo is het ook hiermee, indien u zonder smaad bent dan bent u bastaarden en niet zonen, en toch is de smaad op zichzelf geen teken, dat u kinderen bent, indien die niet gepaard gaat met zaligmakend goed, en als het niet wordt geheiligd.

Misschien zult u vragen: *Hoe zullen wij weten of wij uit de smaad enig zaligmakend goed ontvangen, waaruit wij kunnen weten, dat wij kinderen zijn? "Ziet, ik en mijn kinderen zijn tot tekenen en wonderen."*

1. Het is een kenmerk, dat iemand zaligmakend goed uit de smaad trekt, als hij die met hetzelfde gemoed en dezelfde Geest ontvangt, waarmee Christus hem ontving. Hoe ontving Christus de smadingen? Wel, Hij ontving die als uit de hand van Zijn Vader. Smaad was een deel van Zijn bittere beker. Nu, Christus zegt: "De drinkbeker, die Mij de Vader gegeven heeft, zal ik die niet drinken?" Zo beschouwt ook een kind van God de smaad, als komende uit de hand van God. Al ziet hij er de zondige hand van de mens in, hij ziet er ook de heilige hand van de Voorzienigheid in. Dit wordt in de tekst opgemerkt: "Wij zijn tot tekenen en tot wonderen, van de Heere der heirscharen, die op de berg Sions woont;" wij zien er de hand van onze God in. Zo ook David: God heeft Simeï geboden, vloek David. Nog eens; Christus ontving de smaad met zachtmoedigheid, want Hij was zachtmoedig en nederig van hart. Wanneer Hij gescholden werd, schold Hij niet terug, en Hij dreigde niet, als Hij leed; ja, Hij was zo ver van terug te schelden, dat hij om vergeving bad voor Zijn smaders. Wanneer de smaad ons goed doet, dan zal iets van dezelfde Geest in ons zijn. (1 Petrus 2:23) "Hij ontving het met onderwerping: "Hij gaf het over aan Dien, Die rechtvaardig oordeelt." Zo zullen wij ons ook onderwerpen aan Gods voorzienige verdrukkende wil en daardoor meer vernederd worden.

2. Het is een teken, dat iemand zaligmakend goed uit de smaadheden trekt, als die hem tot zelfonderzoek brengen, of hij ook reden heeft gegeven, dat men hem zou smaden: en wanneer hij bevindt, dat hij de mensen daartoe geen rechtvaardige reden heeft gegeven, dat hij dan zijn ziel gaat onderzoeken, om de zonde te zien en te betreuren waarmee hij God getergd heeft om hem met de gesel van de tong te bezoeken; en daarop met Job gaat bidden: "Doe mij weten, waarover Gij met mij twist" (Job. 10:2). En als hij bovendien God dankbaar is, het alleen aan Zijn genade toeschrijvende, dat hij bewaard werd, voor enige gegronde aanleiding tot zulk een laster te geven.

3. Het is een bewijs, dat de smaad ons nuttig is geweest, als die ons is overkomen terwijl wij in een weg van afwijking verkeerden en het middel is geweest tot ons herstel; zodat wij de Heere moesten danken, dat Hij ons die heeft toegezonden, om daardoor een einde te maken aan onze afvalligheid. Dit is een blijk, dat de smaad ons goed heeft gedaan, gelijk David van de verdrukking zeide: "Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest; eer ik verdrukt werd, dwaalde ik; maar nu onderhoud ik Uw Woord" (Psalm 119:67, 71). Dat smaad een deel van Zijn verdrukking was blijkt uit: (vers 69) "De hovaardigen hebben leugens tegen mij gestoffeerd."

4. Het is een blijk, dat de smaad ons goed is geweest, wanneer wij, op een geestelijke wijze, naar behoren aangedaan zijn over datgene waaruit die is ontstaan. Indien het uit onze zonde ontstaat, zodat wij aanleiding hebben gegeven tot de smaad en God er door onteerd is; indien in dat geval de ziel meer bedroefd is over de oneer die God is aangedaan, dan over iets, dat in betrekking staat tot haar persoonlijk belang, dan is dit een blijk, dat het goed voor haar geweest is. Dan legt men zijn eigen eer in het stof en men treurt over de oneer, die God is aangedaan. Indien de smaad ontstaan is uit het nakomen van onze plicht, en de ziel daarop meer tot de plicht wordt bekrachtigd, zoals die, waarvan wij in Neh. 5:9 lezen: "Zoudt gij niet wandelen in de vrees van onze God, om de versmading van de heidenen, onzer vijanden?" David zeide ook: (Psalm 119:69) "De hovaardigen hebben leugens tegen mij gestoffeerd; Maar ik bewaar uw bevelen van ganser harte." Wanneer een mens in plaats van van zijn plicht te worden afgehouden door de smaad, die op hem wordt geworpen, in het doen van zijn plicht meer versterkt en omzichtiger is geworden. Indien de smaad ontstaan is uit ijver voor de belangen en de zaak van Christus, en men het daarop tot zijn eer rekent: "Achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte." En men meer smart heeft over de smaad, die Christus wordt aangedaan, dan over wat men ons aandoet, zeggende: (Psalm

69:10) "De ijver van Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden van degenen, die U smaden, zijn op mij gevallen." Dit zijn ook blijken, dat de smaad een mens goed doet: wanneer het hem naar de dag van de openbaring van de kinderen Gods doet verlangen; wanneer onze goede naam zal worden opgeklaard en de laster waarmee wij gelasterd zijn zal worden weggevaagd. Zover over de kenmerken ter beproeving.

Wij kunnen deze leer ook toepassen tot vermaning.

Geen tijd hebbende om verschillende soorten van mensen aan te spreken, zal ik de volgende raadgevingen voorstellen en die in het algemeen geven.

1. Laten alle belijders van de godsdienst zorg dragen, dat zij niemand oorzaak geven hen en hun godsdienst als monsterachtig te beschouwen. Sommigen die de livrei van Christus dragen mogen beschuldigd worden, dat zij door hun liegen, bedriegen, dronkenschap, hoererij en ondeugden een schande voor Zijn geslacht zijn. Hoewel het onrechtvaardig en onbillijk is de godsdienst te smaden, omdat sommigen die Hem belijden, zich aan smaad blootstellen, nochtans is het ongetwijfeld een betreurenswaardige zonde in hen, die daartoe oorzaak geven. Wij moeten met David bidden: "Leid mij in het rechte pad, om mijner verspieders wil." Onze vijanden zijn onze verspieders; en hoewel geen zondige praktijk met de godsdienst bestaanbaar is, nochtans zullen de vijanden dat denken en zeggen, indien zij zien, dat wij die met de belijdenis van de godsdienst bestaanbaar maken.

2. Indien de wereld er op gezet is smadelijk van de godsdienst te spreken, laat dat ons des te meer verbinden er gunstig over te spreken. Elke gelovige behoort een getuige en een pleitbezorger voor zijn godsdienst en voor de waarheid te zijn. Wanneer u hoort hoe Gods Naam misbruikt, Zijn waarheid tegengesproken en Zijn volk gesmaad wordt, hebt u dan nooit een woord voor hem te zeggen? Wie zich nu hier voor Hem en voor Zijn woorden zal geschaamd hebben, voor die zal Hij Zich schamen wanneer Hij komen zal in de heerlijkheid Zijns Vaders. Als wij onze liefste vrienden in de wereld horen belasteren, zullen wij klaar staan om het voor hen op te nemen en hen te verdedigen; en zijn wij niet gebelgd over de smaad en verachting, die God, en Christus, en de Schriften van de waarheid worden aangedaan? Zijn wij bevreesd, dat wij geen bekwaamheid hebben om de waarheid te verdedigen, dan mogen wij bemoediging trekken uit die belofte: "Het zal u in dezelve ure gegeven worden, wat u spreken zult." Uit de mond van de kinderkens en van de zuigelingen kan Hij sterkte grondvesten, en zo de vijand en wraakgierige stillen.

3. Houdt de Godzaligen voor de heerlijken die op de aarde zijn, hoe verachtelijk en hatelijk de wereld ook over hen oordeelt. De rechtvaardige, hoe ook gesmaad, is voortreffelijker dan zijn naaste: de goddelozen, die zijn de monsters. Laat niemand daarom te erger van de weg van godsdienst en Godzaligheid denken, noch vrezen die weg te bewandelen, wegens de verachting die er over uitgegoten wordt. Overweegt wie de smaders zijn; over het algemeen mensen met een liederlijk losbandig leven. Indien u zulken tot uw leidlieden kiest, dan leidt de blinde de blinde en beiden zullen in de gracht vallen. Ziet hoe beuzelachtig hun smadingen zijn; zij die de godsdienst weerspreken, stellen de leugen tot een toevlucht en onder de valsheid verbergen zij zich. Overweegt hoeveel ten gunste van de goede oude weg kan worden gezegd, wie het ook zijn, die het smaden: "De wegen der Wijsheid zijn lieflijkheid en al haar paden vrede." Al de rijkdom en al het genoeg van de wereld heeft de waarde niet van één uur gemeenschap met God in Christus, in de weg van het geloven van het Evangelie en het omhelzen van de waarheid genoten. Overweegt, dat de Godzaligen, hoe zij ook worden afgekamd, weer zullen worden opgericht, want hun smaadheid is de smaadheid van Christus en Zijn godsdienst. Hoewel niemand zal beweren, dat het de godsdienst is, die hij haat, maar alleen zulke en zodanige belijders van de godsdienst, nochtans houdt Christus het er voor, dat Hijzelf in die twist is

betrokken. Als Zijn volk met tongen of handen vervolgd wordt, is het een vervolging van Christus: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? Christus zal gewis een te machtige Partij zijn voor zijn vijanden; Hij zal Zich de zaak van Zijn vrienden en kinderen aantrekken, en daarom zullen Hij en Zijn volk, Zijn zaak en Zijn waarheid, eer alles geschied is, gelukkig overmogen en de overhand hebben, laat de wereld doen en zeggen wat zij wil.

4. Wacht u, dat u uw naaste in geen geval smaadt, opdat u niet gevonden wordt onder de smaders van Christus en Zijn kinderen. De apostel zegt: "Broeders spreekt niet kwalijk van elkander."

(1) God verbiedt dit: "Gij zult geen vals gerucht opnemen (Engelse overzetting uitstrooien): en stelt uw hand niet bij de goddelozen om een getuige tot geweld te zijn" (Exod. 23:1) "Gij zult geen vals gerucht uitstrooien"; dit kan ook worden overgezet: "Gij zult geen vals gerucht aannemen, of opnemen." Dit geeft te kennen, dat het uitstrooien en het opnemen van een vals gerucht evengelisch verboden worden.

(2) God geeft bijzonder acht op dit slecht gedrag: "Ik heb de beschimping Moabs gehoord en de scheldwoorden van de kinderen Ammons, daarmee zij mijn volk beschimpt hebben" (Zef. 2:8).

(3) God bedreigt in dezelfde plaats hen, die aan deze goddeloosheid schuldig staan: "Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere der heirscharen, de God Israëls, Moab zal zeker zijn als Sodom, en de kinderen Ammons als Gomorra; Dat zullen zij hebben in plaats van hun hoogmoed, want zij hebben beschimpt en hebben zich groot gemaakt tegen het volk des Heeren der heirscharen (Zef. 2:9, 10). "Wat zal u de bedrieglijke tong geven? Of wat zal ze u toevoegen? Scherpe pijlen eens machtigen: mitsgaders gloeiende jeneverkolen" (Psalm 120:3, 4).

(4) De Schrift toont aan, dat dit de gewone praktijk van de goddelozen en van de kinderen van de duivel is. Christus zegt tot Zijn smaders: (Joh. 8:44) "Gij zijt uit de vader de duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen." "Gij doet de werken uws vaders."

(5) Lasteraars zullen geteld worden onder het getal van degenen, die verbannen zullen worden van het aangezicht des Heeren: Dwaalt niet: noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, geen lasteraars zullen het koninkrijk Gods beërven" (1 Kor. 6:10).

(6) Banden van menselijkheid moesten ons verplichten elkaar niet te smaden: de banden van wederkerige verplichting, broederschap en nabuurschap. Het verbreken van deze banden verzwaarde de smaad die David onderging: (Psalm 55:13-15) "Want het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen; het is mijn hater niet, die zich tegen mij groot maakt, anders zou ik mij voor hem verborgen hebben. Maar gij zijt het, o mens als van mijn waardigheid; mijn leidsman en mijn bekende, die wij samen in zoetigheid heimelijk raadpleegden, wij wandelden in gezelschap ten huize onzes Gods."

Geeft, om dit grote kwaad te vermijden, nauw acht op uw hart; want dat is de bron waaruit valse getuigenissen en lasteringen voortkomen (Matth. 15:19). Zoekt uw hart vervuld te krijgen met liefde tot God en de mensen. De liefde denkt geen kwaad en spreekt het evenmin. Wacht u, dat u te haastig één of ander kwaad gerucht van uw naasten zoudt geloven. Zoals wij reeds aanhaalden is Gods gebod: "Gij zult geen vals gerucht opnemen." Wilt u geen smader zijn, wacht u dan voor ledigheid; dat is de wortel van veel smaad: "Zij leren ook ledig omgaan bij de huizen, en zijn niet alleen ledig, maar ook klapachtig en ijdele dingen doende, sprekende hetgeen niet betaamt" (1 Tim. 5:13). Indien u geen smader wilt zijn, wacht u dan voor hoogmoed en eigenliefde: die wekken op tot smaadtaal. Zo deed Sanballat: (Neh. 4:2, 3, 4) "Wat doen deze amechtige Joden? Zal men ze laten geworden? Zullen zij offeren? Zullen zij het in één dag voleinden? Zullen zij de stenen uit de stofhoppen levend maken, daar ze verbrand zijn? En Tobia de Ammoniet was bij hem, en zeide: Al is

het, dat zij bouwen, zo daar een vos opkwam, hij zou hun stenen muur wel verscheuren. Hoor, o onze God, dat wij zeer veracht zijn, en keer hun versmaadheid weder op hun hoofd, en geef hen over tot een roof in een land van de gevangenis." Evenals uit hovaardigheid gekijf voortkomt, zo ook versmading; omdat een mens niet kan verdragen, dat anderen boven hem staan. Wilt u geen smader zijn, wacht er u dan voor, dat u het bidden niet verzuimt. Als u gesmaad wordt, smaadt dan niet terug, maar laat de smaad, die u wordt aangedaan u tot God uitdrijven, opdat u niet verbitterd wordt. Zo handelde Nehemia ook. David sprak, als hij Achitofels smadingen had overdacht: (Psalm 55:17) "Mij aangaande, ik zal tot God roepen, en de Heere zal mij verlossen." In één woord, wilt u geen smader zijn, wacht u dan voor geveinsdheid en voor het najagen van de lof van de mensen, zoals de Farizeeën deden. Als zij maar worden toegejuicht, trekken zij er zich niets van aan hoezeer hun naaste gesmaad wordt; zij nemen alle maatregelen en wenden alles aan, om hun eigen naam op te bouwen op de puinhopen van de goede naam van hun naasten. Maar indien iemand, onder de dekmantel van godsdienst, of onder voorwendsel van nauwgezetheid, zich benaarstigt om te maken, dat anderen veracht en zij vermaard worden, dan slaan zij slechts een weg in, die hun naam stinkende zal maken: "Die daar zeggen, Houdt u tot uzelf, en naakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij: deze zijn een rook in Mijn neus, een vuur de ganse dag brandende" (Jesaja 65:6).

5. Ik vermaan u, die om Christus gesmaad wordt, dat u de smaad om Zijnentwil draagt. Dat is Gods uitdrukkelijk bevel: (Hebr. 13:13) "Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende." (Jesaja 51:7, 8) "Vreest niet de smaadheid van de mens, en voor hun smaadredenen ontzet u niet. Want de mot zal hen opeten als een kleeid, en het schietwormpje zal hen opeten als wol." Christus heeft voor ons menige smaadheid gedragen, en zullen wij geen smaad om Hem dragen? "Indien zij de Heere des huizes Beëlzebul hebben geheten, hoe veel te meer Zijn huisgenoten?" De heiligen is in alle eeuwen dit kruis tot een gewoonte geworden. (Psalm 69:8) "Om uwentwil draag ik versmaadheid." De heiligen onder het oude Testament, in Hebr. 11 vermeld, hadden wrede bespottingen te verduren. Maar er is een zegen ook in dit deel van het kruis:(Matth. 5:11) "Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil." (1 Petrus 4:14) "Indien gij gesmaad wordt om de Naam van Christus, zo zijt u zalig; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u." Ja, het strekt tot heerlijkheid Gods, want er volgt: "Wat hen aangaat, Hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, Hij wordt verheerlijkt." Er komt een dag, waarin zij, die om Christus wil gesmaad worden, openlijk door Hem zullen worden gerechtvaardigd en voor de Zijnen erkend: "Een ieder, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader, Die in de hemelen is"; dat is, welke beledigingen hun ook van de mensen worden aangedaan, omdat zij zich aan Mijn Evangelie houden, de dag komt, waarin Ik hen openlijk tegen zulke boosaardige verwijtingen zal verdedigen. De smaders zullen in die dag rekenschap moeten geven van al hun woorden (Judas vers 15). Smaadheid te dragen voor Christus geeft een goede staat te kennen. (Lukas 6:22, 23) "Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten, en wanneer zij u afscheiden, en smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons der mensen wil. Verblijdt u in die dag, en zijt vrolijk: want, ziet, uw loon is groot in de tremel: want hun vaders deden desgelijks de profeten." Het is daarentegen geen goed teken, wanneer alle mensen goed van ons spreken: (vers 26) "Wee u, wanneer al de mensen wel van u spreken! Want hun vaders deden desgelijks de valse profeten." Gods volk is meestal veel levendiger gesteld, wanneer het onder smaad verkeert, dan op andere tijden: (2 Kor. 12:10) "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil: want als ik zwak ben, dan ben ik machtig. Wij zijn hier pelgrims, in een vreemd land, in het land van onze vijanden, wij blijven hier niet, daarom moeten wij om Christus smaadheid dragen. Laat ons

Zijn smaadheid dragen, want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige (Hebr. 13:13, 14). Christus heeft ons vooraf gewaarschuwd, dat wij om Zijn Naam gesmaad zullen worden. "Gedenkt des woords, dat Ik gezegd heb: een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen." (Joh. 15:20). Op deze gronden moeten wij om Christus wil smaadheid dragen wanneer wij daartoe worden geroepen.

Vraagt u: *Wat hebt u tot onze ondersteuning, om smaadheid te dragen om Christus' wil?*

Dan antwoord ik: Een mens, zal hij om Christus smaadheid dragen, moet waarlijk een Christen, waarlijk een gelovige zijn; anders zal hij de smaad nooit recht kunnen dragen. Hij is het en de kinderen, die Hem de Heere gegeven heeft, die tot tekenen en tot wonderen zijn. Behoort u niet onder Zijn kinderen, dan kunt u niet vurig voor Hem lijden. Zal een mens smaadheid om Christus dragen, dan moet hij noodzakelijk niet alleen een gelovige, maar een sterke gelovige zijn, die Christelijke moed genoeg heeft, om zowel een gefluit als een gezang te verdragen; ik bedoel, zowel een gefluit of gejuug van smaad en verachting, als een gezang van toejuicing en lof. Om dit te dragen, dat men de verachting en het gevaar van de wereld doorloopt, als een monster beschouwd en tot een smaad van de dwazen gesteld wordt, wordt de wapenrusting van lijdzaamheid en geestelijke moed vereist. En dit alles vereist sterkte van geloof: "Ziende op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof Jezus, Die voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons Gods" (Hebr. 12:2). In de volgende woorden worden wij vermaand Hem aan te merken, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat wij niet verflauwen en bezwijken in onze zielen; want wij hebben tot den bloede toe niet tegengestaan, strijdende tegen de zonde. Het vereist veel ijver voor en liefde tot God. Helaas! wie kan zeggen: "De ijver van Uw huis heeft mij verteerd?" Het vereist een goede zaak en een goed geweten. Indien iemand vast overtuigd is, dat zijn zaak goed is, dat zal hem helpen smaadheid te dragen. Dat men niet lijdt als een kwaaddoener, al wordt men als zodanig gesmaad en daarin een goed geweten te hebben is zeer bemoedigend in deze strijd. (1 Petrus 3:16; 4: 15) "En hebt een goed geweten, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij beschaamd mogen worden, die uw goede wandel in Christus lasteren. Maar dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit." In één woord, er is een gedurige afhankelijkheid toe nodig van de overste Leidsman der zaligheid, Die door lijden geheiligd is.

Tenslotte. Laat ons aanmerken en gedenken, dat de zaak van Christus bij het einde zal blijken een overwinnende zaak te zijn, hoe zij ook in de wereld gesmaad wordt. Sedert de val van Adam is er scheiding, en scheuring, en verdeeldheid in de wereld: een strijd tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de slang; tussen Michaël en zijn engelen en de draak en zijn engelen. Maar Michaël en zijn engelen, Christus en Zijn kinderen zullen het veld behouden, en wedersproken waarheden zullen krachtig verdedigd en opgeklaard worden. Zal het hier niet ten volle geschieden, de dag des Heeren zal het dal van de beslissing zijn, wanneer de grote zaak van de ware godsdienst zal beslist, en de kop van de slang zodanig zal vermorzeld worden, dat die nooit zijn gesis meer zal doen horen of zijn venijn uitspuwen.

- Het is nu een dag van smaadheid, een dag om een klaaglied aan te heffen wegens de bittere laster, die daarin plaats grijpt. Ja, ik mag de hemel en de aarde tot getuigen roepen. of de predikers en belijders van het Evangelie ooit meer gesmaad en belasterd zijn geworden, dan in deze afvallige eeuw, waarin, indien sommige leraars de zonden en dwalingen van de tijd in haar gruwelijkheid voorstellen, het noemen daarvan reeds genoeg is om ergernis te geven, hoewel de natie onder haar gewicht wegzinkt. Nooit was de bediening van het Evangelie verachtelijker dan in onze dagen. De duivel heeft vele instrumenten gebruikt en de meeste

van die hebben uitgewerkt, dat de inzettingen van het Evangelie er door in verachting geraakt zijn. Nog meer te beklagen is, dat velen een zondige hand hebben gehad in hun eigen bediening in verachting te brengen, die door een droevig toegeven aan, en meegaan met de algemene openbare afwijkingen en dwalingen van onze tijd, struikelblokken hebben gelegd in de weg van de voortgang van het Evangelie en de stichting en opbouw van de zielen hebben verijdeld.

- Het is een dag waarin het Evangelie van Christus veracht is. Er is een tijd geweest, waarin sommigen het de moeite waard hebben geacht over zee te gaan, om het eeuwig Evangelie te genieten, maar nu het zo overvloedig en goedkoop is geworden is het velen te veel er de straat voor over te steken, om het op een werkdag te horen, tenzij zij er iets anders te doen hebben, misschien wel om een buurman met hun tegenwoordigheid genoeg te doen, of bij een doop of een huwelijk. Hoe afkerig zijn wij van het Evangelie en vertreden wij het honigzeem!
- Wij beleven een tijd waarin sommige van de vrienden van Christus openlijk bespot, en in schotschriften gesmaad, en als tekenen en wonderen aangestaard worden; waarin sommige heilige waarheden in het openbaar gelasterd en bespottelijk voorgesteld worden. Ondertussen maken aartsvijanden van de godsdienst en van het zuiver Evangelie van de gelegenheid gebruik om het Evangelie af te breken. Wat zeg ik! In de Naam van de grote God, daag ik alle machten van de aarde en de hel uit, om het af te breken: eerder zullen zij de vloed, of het opkomend tij kunnen tegenhouden, of het opgaan van de zon kunnen keren, dan dat zij het minste van de voorschriften van de eeuwige waarheid zullen kunnen afbreken: geen jota noch tittel daarvan zal op de aarde vallen. Dagon zal voor de ark vallen, en de staf van Aäron zal de staven van de tovenaars verslinden.
- Wij beleven een tijd waarin de voorzienigheid beide Kerk en Staat doen schudden. Voornamelijk de Ark moet schudden, wanneer met houwelen en beukhamers geslagen wordt naar hen die haar dragen. Velen lopen op al haar vier hoeken, namelijk, de leer, dienst, tucht en regering tegelijk aan, om haar in stukken te breken, terwijl openbare vijanden, het Pausdom en de afgezworen Bisschoppelijke regering, op alle hoeken van het land inbreuk maken, onder het oog van de kerk, die intussen, onbewust van het gevaar, dat haar dreigt, niets schijnt te doen, dan door inwendige twisten met haar linkerhand haar rechterhand af te houwen.
- In één woord, het is een dag waarin dat woord schijnt vervuld te worden, dat er spotters zullen komen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen. Dronkaards, hoereerders, godloochenaars, godslasteraars, losbandigen, en goddelozen spotters viere nu hoogtij; het is nu hun uur, en de macht van de duisternis. Dit is stof voor weeklacht en diepe jammerklacht. Maar eerlang zal God Zijn dag hebben, en dat zal een heerlijke dag zijn, wanneer Christus zal verschijnen in al de heerlijkheid en pracht van de bovenwereld, tot eeuwige verschrikking en verwarring van al Zijn wederpartijders, en tot eeuwige blijdschap en eer van al Zijn vrienden, die, hoewel zij nu tot tekenen en tot wonderen zijn, wegens versmading, dan tot tekenen en tot wonderen zullen zijn, wegens vermaardheid: wanneer Christus hen aan Zijn Vader onberispelijk zal voorstellen, zeggende: "Ziet, ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt, die, gelijk zij in de tijd met Mij in versmaadheid hebben geleden, nu met Mij tot in alle eeuwigheid in Mijn heerlijkheid moeten heersen."

O vrienden, laat ons boven alles zoeken, aan de kant van Christus te staan; nu aan de zijde van de waarheid en op de rechtse weg naar de hemel, welke beschimpingen ook onderweg ons deel zijn, zodat wij in de weg van de openbaring van de kinderen Gods een plaats mogen ontvangen rechts van de troon.

Moge de Heere het gesprokene zegenen; Zijn Naam zij lof en dank. Amen!